మృత్యువెరుగని మృత్యువు

పాలకూర సతీలత

ఉదయం ఏడుగంటలయ్యింది కదా అని 7 O' clock బ్లేడుతో అద్దంలో చూసుకుంటూ గెడ్డం చేసుకుంటున్నాను.

వంటింట్లో ఒక వైపు కాఫీ తయారుచేస్తూ ఇంకో చేత్తో పేపరు చదివేస్తోంది నా భార్యారత్నం సువర్చల. చేత్తో చదువుతోందంటే అర్థం కళ్ళతో చదవటం లేదని కాదు.

"ఏమండోయ్ .." గట్టిగా అరిచింది.

ఆ అరుపుకి అదిరిపడ్డ నేను బుగ్గ మీద గాటు చేసుకున్నాను. అందుకు సువర్చల మీద కోపం వచ్చినా తమాయించుకున్నాను.

"ఈ విచిత్రం విన్నారా?" అంది.

"ఏమిటి? మీ తమ్ముడికి ఈ ఏడు డాక్టర్ డిగ్రీ వచ్చేసిందా?" అన్నాను.

అవును మరి! వాళ్ళ తమ్ముడు పన్నెండు సంవత్సరాల నుంచీ ఎంబీబీఎస్ చదువుతున్నాడు. ఈ ఏడు డిగ్రీ వస్తే అది విచిత్రం కాదా?

"చాల్లెద్దురూ! ఎంతసేపూ మీకు వాడి మీదే దృష్టి...." అంది చిరుకోపంగా.

"అయితే మీ బావగారు పిల్లలు పుట్టకుండా ఆపరేషన్ చేయించుకుని వుంటారు. అదేనా విచిత్రం!" అన్నాను.

వాళ్ళ అక్కయ్యకి ఎనమండుగురు పిల్లలు. ఇక ఆపరేషన్ చేయించుకోమని ఆవిడ భర్తని ఎంతగా పోరినా ఎందుకనో ఆయనకు ఆ విషయం పట్టదు. అందుకావిడ బాధపడని క్షణంలేదు.

"పొద్దున్నే మావాళ్ళని దుయ్యబట్టడం మొదలుపెట్టారేం!" అది కాఫీగ్లాసు అందిస్తూ.

"అయితే మీ నాన్నగారు తప్పకుండా పేకాట మానేసివుంటారు. ఇంతకంటే

విచిత్రం మరొకటి వుండదు...." అన్నా ను కాఫీ తాగుతూ.

"నా ముఖం! మీరు నామాట పూర్తిగా విన్పించుకోరు..." అంది కోపంగా. ఆమెకు మరింత కోపం తెప్పిస్తే ఇక ఇంట్లో శాంతి కరువవుతుందనే భయంతో మరేం మాట్లాడలేదు,

"చచ్చిన ఏ నిషి బ్రతకడమే నేను చెప్పిన విచిత్రం...." అంది.

ఆ మాటతో ఆశ్చర్యం వేసింది. గొంతులో పోసుకున్న కాఫీ క్రిందకి దిగలేదు, పైకి రాలేదు. శివుడు గొంతులో విషం వుంచుకుని గరళకంఠుడైనట్లు నేను కాఫీ కంఠుడనయ్యాను.

ఎలాగో కాఫీని మింగి విషయం ఏమిటన్నట్లు కనుబొమ్మలు ఎగరేశాను. మరేం మాట్లాడకుండా ఆనాటి పేపరు నాకిచ్చి ఒక వార్త దగ్గర వేలుపెట్టి చూపించింది.

కళ్లు అక్షరాల వెంబడి పరుగెత్తాయి.

"చనిపోయిన వ్యక్తి బ్రతికిన వైనం

హైద్రాబాదు: మార్చి 19, ఈరోజు మలక్ పేటలో సోమలింగం అనే వ్యక్తి లారీ ప్రమాదంలో చిక్కుకుని అక్కడికక్కడే మరణించాడు. పోలీసు తతంగం జరుగుతుండగా గెడ్డాలు, మీసాలు పెంచుకుని వట్టుపంచతో, భుజంమీద 'హరే రామ హరేకృష్ణ' రాసివున్నబట్టతో వున్న ఓ వ్యక్తి వచ్చి తను 'మృత్యుంజయస్వాములు అనీ, చనిపోయినవారిని బ్రతికించే శక్తి హిమాలయాల్లో నేర్చుకున్నానని' అన్నాడు. తన విద్యచూపించడానికి ఇదొక అవకాశంగా భావిస్తానని అన్నాడు. ఆ చనిపోయిన సోమలింగం శరీరాన్ని ఒక్కసారి తడిమి ఆ శవం చెవిలో ఏదో చెప్పాడు. మరుదికోసం బ్రతికి వచ్చిన ప్రమదలా ఆ సోమలింగం లేచికూర్చుని తన కేమయిందని ప్రశ్నించాడు. అందరూ ఆశ్చర్యంతో నిలబడిపోయారు. ఆ లారీ డ్రైవరు పోలీసుకేసునుంచి బైటపడ్డ సంతోషంతో జేబులోవున్న రెండువందలు స్వాములవారికిఇచ్చేరు. సోమలింగంకూడా జేబులో వున్న అయిదొందలు స్వాములవారికిచ్చి నమస్కారం చేశాడు. పోలీసులుకూడా కేసు త్వరగా ముగిసినందుకు ఆనందించేరు.

ఆ తరువాత శ్రీ మృత్యుంజయ స్వాములవారితో పత్రికలు ప్రత్యేకంగా సంభాషించగా వెలువడ్డ వివరాలు ఇవి:.

ఆయన గత ఇరవై సంవత్సరాలుగా హిమాలయాల్లో తపస్సు చేస్తున్నారు. అనేక మహానుభావులకి సేవచేశారు. పూర్వజన్మ సుకృతంవల్ల చనిపోయిన వారిని బ్రతికించే విద్య అలవడింది. అందుకు వెనుక ఎన్నో సంవత్సరాల కృషి వుంది.

ఆ విద్యవల్ల ప్రజలకు మేలు కలగాలనే సదుద్దేశ్యంతో హిమాలయాలు విడిచి హైద్రాబాదు వచ్చారు. ఇక్కడికే

రావడానికి కారణం ఆయన ఆంధ్రుడు కావడమే. ప్రస్తుతం ద్వారకా హోటల్ రూము నెంబరు 116లో వున్నారు. ప్రజా సేవచెయ్యడంలో వున్న ఆనందం మరి ఎందులోనూ లేదని అన్నారు. సోమ లింగంని బ్రతికించినందువల్ల వచ్చిన డబ్బు తన కనీసావసరాలకి మాత్రం వాడుకుంటాననీ, వైభవంగా బ్రతకడం పట్ల తనకి విముఖత వుందనీ ప్రకటించారు.

ఏమైనా ఇలాంటి సంఘటన జరగడం సృష్టిలోనే అపూర్వం. ఈ విద్యని, సాధించిన శ్రీమృత్యుంజయ స్వాముల వారు నిజంగా అభినందనీయులు.

కలయో, నిజమో, వైష్ణవమాయో తెలిసీ తెలియని అయోమయమో అన్నట్లుగా నిలబడిపోయాను. చేతిని గిల్లుకుని చూస్తే అది కలకాదు అని తెలిసింది.

"మీరు ఇంకా రెండో పక్క గెడ్డం

గీసుకోనేలేదు . ” అని సువర్చల గుర్తు చేస్తేనే కానీ ఈ లోకంలోకి రాలేదు.

కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని ఆఫీసుకి వెళ్ళినా ఆయన గురించే ఆలోచనలు. వైద్యశాస్త్రంలో ఇంతవరకూ సాధించ లేకపోయిన గొప్ప విషయం ఇది. అభివృద్ధి చెందిన ఏ దేశమూ చెయ్యలేక పోయిన మహాకార్యం ఇది. ఈ మృత్యుంజయ స్వాములువారు నిజంగా దేవుడో లేక దేవదూతో అయివుండాలి.

ఆఫీసైపోయాక తిన్నగా ద్వారకా హోటల్ వైపు పోనిచ్చాను స్కూటర్ ని. 118 నెంబరు గది తలుపులు తెరిచే వున్నాయి పేపర్లో చదివిన వివరాల వల్ల స్వాములవారిని వెంటనే పోల్చుకున్నాను. ఆయన ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నారు.

“బాబూ! నా చర్మం చెప్పులు కుట్టి ఇస్తాను. మానాన్నను బ్రతికించండి. . ” అంటున్నాడతను

“నాకు చెప్పులు అక్కర్లేదు. ఏ 'బాటా' షాపుకి వెళ్ళినా బోలెడు దొరుకుతాయి ” అన్నారు స్వాములవారు. ఆయనలో హాస్యప్రియత్వం వుంది

“పెయ్యి రూపాయల కంటే ఎక్కువ ఇచుకోలేను,” అతను అన్నాడు “మాటి మాటికీ అదే విషయం నా చేత చెప్పించకు పాతిక వేలకు తక్కువైతే కుదరదు నువ్వు మధ్య తరగతి వాడివి కనుకనే ఈ రేటు. లక్షాధికారివైతే రేటు లక్షల్లో వుంటుంది ...” అన్నారు స్వాములవారు.

“నాకంత శక్తిలేదు. వస్తాను స్వామీ మరి....” అంటూ అతను బైటకు వచ్చాడు. నేను అతన్ని ఫాలో అయ్యాను. అతన్ని ఆపి వివరాలు అడిగేను.

ఆ వ్యక్తి పేరు రాజరత్నం. మధ్య తరగతివాడు. హార్ట్ఎటాక్ వల్ల అతని తండ్రి మరణించాడు. పేపర్లో స్వాములవారి గురించి విని తండ్రిని బ్రతికించుకుందుకు వచ్చాడు. అందుకు పాతికవేలు అడిగేరు ఆయన. ఇది తన వ్యాపారం అనీ తద్వారా కోటీశ్వరుడు కావాలన్న తన ఆశయం అనీ ఆయన చెప్పారట. వైభవంగా బ్రతకాలని లేదని పేపర్లో ఇచ్చిన స్టేట్ మెంట్ అంతా బూటకమనీ తను డబ్బు మనిషిననీ ఆయన అన్నారట. ఆ తర్వాత అతను వెళ్ళిపోయాడు.

నాకు చాలా ఆశ్చర్యంవేసింది. ఈ విద్య ద్వారా బోలెడు డబ్బు సంపాదించాలన్నదే ఆయన ఆశ అన్నమాట. చచ్చినవాడిని బ్రతికించ గలిగే వ్యక్తి త్వరలోనే లక్షాధికారుల ఆశ్రయం సంపాదించగలడు. లక్షలు గడించగలడు. ప్రపంచంలో ఏ వ్యాపారంలోనైనా నష్టం, కష్టం వుండవచ్చుగానీ ఈ వ్యాపారంలో అలాంటి అవరోధాలు వుండవు. ప్రపంచంలో ఎవ్వరూ చెయ్యలేని పని చేసినందుకు కీర్తి, వ్యాపార దృష్టితో ఆ పని చేస్తున్నందుకు డబ్బూ-

రెండూ లక్ష్యమవుతాయి. ఈ లెక్కన ఆయన ప్రపంచంలోకే పెద్ద కోటీశ్వరుడు కావడానికి ఎక్కువ సమయం అక్కర్లేదు.

ఇలా ఆలోచించేసరికి నాకూ కూడా ఆశ పుట్టింది. ఎలాగోలా ఆయన ప్రాపు సంపాదించి ఆయనకు అసిస్టెంట్‌గా వుంటే కనీసం నేనూ లక్షాధికారిని కావచ్చేమో! ఆయనకు సేవలు చేస్తూ ఆ విద్య నేను కూడా నేర్చుకుంటే కోటీశ్వరుడిని కాగలనేమో!

ఉదయం పేపర్లో వార్త చదివి ఆయనపట్ల పెంచుకున్న పూజ్యభావంతో ఆయన్ని దర్శించాలని వచ్చాను కానీ ఆయనకున్న వ్యాపారదృష్టి చూశాక ఆ పూజ్యభావం నశించి నాలో కూడా ధనదాహం బయలుదేరింది. ఇప్పుడు ఆయన్ని చూడాలన్న కోరిక లేదు. ఆయన వ్యాపారం ఎలావుందో కొన్నాళ్లు వేచి చూసి, ఆ తర్వాత ఆయన శిష్యరికం గురించి ఆలోచించాలి అనుకుంటూ తిరుగుముఖం పట్టాను.

* * *

ఈ వారం రోజులూ ఆయన గురించి వివరాలు సేకరిస్తూనే వున్నాను. హైద్రాబాదులో ఒక పారిశ్రామికవేత్తను బ్రతికించినందుకు బంజారాహిల్స్‌లో ఒక పెద్ద భవనం బహుమతిగా ఆయన గ్రహించారు. ఒక రాష్ట్రమంత్రిని బ్రతికించి నాల్గు లక్షలు గ్రహించి ఒక కారు కొన్నారు. విమానంలో బెంగుళూరు వెళ్ళి ఒక కన్నడ తారను బ్రతికించి కొన్ని లక్షలు గడించారు. ఇంకా కొన్ని చిల్లర కేసులు చేపట్టారుగానీ ఆ వివరాలు అంతగా తెలియలేదు. ఇవన్నీ జరిగాక ఇక ఆలస్యం చెయ్యకూడదనిపించింది.

ఆ రోజు ఆఫీసుకి ఎగనామం పెట్టి బంజారాహిల్స్‌లో ఆయన ఇంటికి వెళ్ళాను ఎవరో పెద్ద పోలీసాఫీసరు పోతే బ్రతికించడానికి వెళ్ళారట. మధ్యాహ్నం దాకా రాలేదు. సాయంత్రం నాల్గు గంటలకు వచ్చారు.

"ఇవే నా హృదయపూర్వక నమస్కారాలు" అన్నాను రెండు చేతులూ జోడించి.

"ఎవరు పోయారు? ఈ పూళ్ళో నేనా?." అన్నారాయన వ్యాపారపరంగా.

"నేను ఆ పనిమీద రాలేదు " అన్నాను

"మరి."

"మీరు నాతో ఒక్క పావుగంట గడపగల్గితే అంతా చెప్తాను." అన్నాను.

"సరే! " అంటూ సోఫాలో కూలబడ్డారు. నన్నూ కూర్చోమన్నారు. ఆ సోఫాలు చాలా కొత్తగా వున్నాయి. ఎవరు ఇచ్చిన డబ్బుతో కొన్నారో మరి.

"ఏ దారీలేక మీ దగ్గరకు ఉద్యోగం కోసం వచ్చానని అనుకోకండి. నాకిప్పుడు నెలకి పదిహేను వందలు సంపా

దించే ఉద్యోగం వుంది. మరీ గొప్ప వాడిని కాకపోయినా కొంచెం పేరున్న కథా రచయితని కనుక ఆ రకంగా కూడా కొంత ఆదాయం వస్తుంది. మీరు మానవాళికి చేస్తున్న ఈ మహోపకారంలో నేను కూడా కొంత భాగం తీసుకోవాలనే ఉద్దేశ్యంతో అడుగుతున్నాను. నాకు మీ దగ్గర ఉద్యోగం ఇయ్యండి. మీకు సెక్రటరీగా వుంటాను. మీరు ముందు ముందు ఇంకా చాలా బిజీ తయారవుతారు. మీ ప్రోగ్రాములు సెట్ చెయ్యడానికీ, ఇతర విషయాలు చూసుకుందుకూ నేను ఉపయోగిస్తాను. చల్లకొచ్చి ముంత దాయడం ఎందుకని సూటిగా అడిగేను.

ఆయనేం మాట్లాడలేదు. నేనూ ఏమీ అనలేదు.

ఆ తర్వాత సన్నగా నవ్వి అన్నారు.

నువ్వు అడిగిన విషయం కన్నా అడిగిన తీరు బాగుండి కాదని అనలేక పోతున్నాను. నువ్వు చెప్పినది నిజమే. బేరాలు కుదర్చడం, డబ్బు విషయం చూడటం, ప్రోగ్రాములు ఫిక్స్ చెయ్యడం- వీటికి మనిషి కావాలి. ఆ మనిషి నువ్వేలే..." అన్నారు.

అంత త్వరగా విషయం ముగిసినందుకు సంతోషించాను.

ఆ మర్నాడు కలుస్తానని వచ్చేశాను.

నా నిర్ణయం పట్ల సువర్చల విముఖత చూపింది.

ఆమెకు ఇప్పుడు అర్థం కాదు. తర్వాత అదే తెలుస్తుంది.

ఉద్యోగానికి రాజీనామా ఇచ్చాను. ఇప్పుడు మృత్యుంజయస్వాముల వారితోనే నేనూను.

రెండు నెలలు గడిచేసరికి నేను ఆయనకు కుడి భుజం అయ్యాను.

ఆయన వ్యవహారాలు అన్నీ నేనే చూస్తున్నాను. ఆయన్ని డైరక్టుగా కలుసుకోలేరు ఎవ్వరూ. డబ్బు విషయంలో ఆయన సిద్ధాంతం నాలోనూ జీర్ణించుకుంది. బేరంలో ఎటువంటి తగ్గింపులూ ఒప్పుకోను. కనికరం అనే విషయం లేదు.

కనీసపు రేటు పాతిక వేలు. ఒక్కొక్కసారి పాతిక లక్షలవరకూ రేటు వెళ్ళేది.

మృత్యుంజయస్వాములవారు రావడంతో చాల గొప్ప మార్పులు వచ్చాయి దేశంలో. ఏ మంత్రిగారో చనిపోతే మిగతా అందరూ మొసలి కన్నీరు కారుస్తూ "దేశం ఒక మకుటం దేశభక్తుడ్ని, ప్రజా సేవకుడని కోల్పోయింది. ఆయన లేని లోటు తీర్చలేనిది ..." అనే స్టేట్‌మెంట్స్ పోయాయి. వెంటనే స్వాములవారిని పిలిపించడం జరిగేది.

ఒకసారి ఒక విచిత్రం జరిగింది. ఒక మంత్రి చనిపోతే అలవాటుగా సంతాప దినమని శలవు ప్రకటించ

బడింది. మరో గంటలో ఆ మంత్రి స్వాములవారివల్ల బ్రతికేరు. ఆయన బ్రతికినందువల్ల శలవు రద్దుచేసినా ఎవరూ ఆఫీసులకి రాలేదు.

సినిమా తారల అభిమానులకి చాలా ఆనందంగా వుంది. ప్రమాద వశాన తమ అభిమాన నటుడు లేదా నటి చని పోయినా పుష్కలంగా డబ్బు ధారబోసి తిరిగి బ్రతికియ్య గలడన్న నమ్మకం అభిమానుల్లో కల్గింది.

క్రానిక్ జబ్బులతో బాధపడే లక్షాధి కారులు తమకు వైద్యం చేస్తున్న డాక్టర్లని దూరంగా తరిమేశారు. "రోజూ మీరిచ్చే మందులు, ఇంజక్షన్లు తీసుకోలేం అని మానేస్తే ఏమవుతుంది? చస్తాం.... అంతేగా. లక్షలుపోసి మళ్లీ బ్రతికేస్తాం గానీ ఈ వెధవ మందులు వాడే ఓపిక లేదు మాకు." అనేవారు.

పెద్ద పెద్ద పేరుపొందిన డాక్టర్లు స్వాములవారి అద్భుత శక్తికి ఆశ్చర్య పడి, ప్రాణరక్షణ రహస్యం తెలియక ముక్కులమీద వేళ్లు పెట్టుకొని నిర్మొహ మాటంగా చెప్పాలంటే అసూయపడి పోతున్నారు.

ఆదివారం అనుబంధంతో మృత్యుం జయ స్వాములవారితో ఇంటర్వ్యూ ప్రచురించారు. "మృత్యువుకే మృత్యువు తెచ్చిన శ్రీ మృత్యుంజయ స్వాముల వారు" అంటూ ఆయన్ని ప్రశంసించారు. 'మృత్యువు అనేది ఎప్పుడూ వుండేదే. యుగయుగాలుగా వుంది. వుంటుంది. దాని ఉనికికి చావులేదు. కానీ, మృత్యువు మృత్యుంజయ స్వాములవారి చేతిలో మృతి చెందింది ... 'అంటూ రాశారు.

స్వాములవారి జీవనస్థాయిలో పెద్ద మార్పు వచ్చిందని చెప్పక్కర్లేదు. ఆయన నేలమీద నడవడు. మంచినీళ్లు కాక మధుర రసాలు సేవిస్తున్నారు, ఆయన కష్టేబట్టలతో నాల్గు మధ్యతర గతి కుటుంబాలు ఆర్నెల్లు ఈజీగా బ్రతకవచ్చు.

ఆయన ప్రాపు సంపాదించినందుకు నాకూ కూడా కొద్దోగొప్పో పేరువచ్చింది. నేనూ నలుగురిలోనూ గుర్తింపబడ్డాను. మరో నెల గడిచేసరికి నాలో ఒక గొప్ప ఆలోచన వచ్చింది. అదేమిటంటే—

మృత్యుంజయస్వాములవారికి చని పోయిన వాళ్ళని బ్రతికించడం తెలుసు. బ్రతికున్నవాడికే ఏదో మంత్రం వేసి అసలు చావనేది ఆ వ్యక్తిని చేరనియ్యక పోవడం ఆయనకు తెలియదు. చావనేది వస్తుంది. ఆ తర్వాత ఆ చావుని దూరం చేస్తారు ఈయన.

అందరినీ వరించే మృత్యువు ఏదో రోజు మృత్యుంజయ స్వాములవారిని కూడా కౌగిలించుకుంటుంది. అప్పుడు ఆయనను బ్రతికించేది ఎవ్వరు? ఆయన తిరిగి బ్రతకక్కపోతే ప్రపంచానికి తీరని అన్యాయం జరిగిపోతుంది. బ్రతికించ గలిగే విద్య కనీసం మరొకక్కరికి

ఆయన నేర్పి తీరాలి. అప్పుడే ఆయన తిరిగి బ్రతకగలిగేదీ. ఇతరుల్ని బ్రతికించగలిగేదినూ. అయితే ఈ విద్య ఇంకెవ్వరికీ నేర్పుతారు . . ఆయనకి కుడిభుజంగా వుంటూ ఉన్న నాకే నేర్పాలి. ఆయన నేర్పుతారా?

ఆయనతో మాట్లాడాలి.

ఆ మర్నాడు సాయంత్రం ఆయన తీరిగ్గా వున్నపుడు ఆయన్ని కదిపాను. నా ఆలోచనా తరంగాలు ప్రవహింప నియ్యక ముందుగా "స్వామీ! మిమ్మల్నే నమ్ముకున్న నా కూడా ఈ విద్య నేర్పండి.." అన్నాను. ఆయన గట్టిగా నవ్వారు. 'ఓరి వెర్రివాడా!' అన్న అర్థం నదే ట్లు వుంది ఆ నవ్వు. అమాయకుడైన బీద బాలివాడిని చూసి నవ్వే భూకామందులా వుంది ఆ నవ్వు.

ఆ కర్తవ్యత ఆ విద్యవల్ల బాగుపడేది ఆయనే అని నచ్చచెప్పాను. "మీ గురించి ఆలోచించండి. మీరు చనిపోతే ఎలా బ్రతుకుతారు తిరిగి?" అడిగేను

ఆయన ఆశ్చర్యంతో తలమునక లయ్యాడు. ఆ ఆలోచన ఇంతవరకూ రానందుకు తనని తానే నిందించుకు న్నాడు. మోక్షలాంటి ఆలోచన నాలో కలిగినందుకు అబ్బురపడ్డాడు.

"శుక్రాచార్యుడు కచుడికి మృత సంజీవనీ విద్య నేర్పడానికి కారణం కూడా తను తిరిగి బ్రతికి బట్టకట్టాలనే ...." అన్నాను.

"ఆ మాట నిజమే. కానీ ఆ నాటి శుక్రాచార్యుడు వెర్రివాడు కనుక కచుడు ఆ గ్రంథాన్ని కర్తవ్యతకూడా ఉపయోగించుకోనిచ్చాడు. కానీ నేను అలా చెయ్యను. నేను నీకు నేర్పే ఆ విద్య కేవలం నన్ను బ్రతికించడానికే ఉపయోగించాలి. నాకు పోటీగా మరో మృత్యుంజయస్వాములు తయారు కాకూడదు...." అన్నారు ఆయన దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ.

"నాకు ఏ లాభమూ లేనప్పుడు నేను ఎందుకు నేర్చుకోవాలి?" అన్నాను కొంచం తిక్కగా.

నేను ఆయనలో ఈ ఆలోచన నాటగానే తన బ్రతుకు గురించి ఆయనకే చింత పుడుతుంది. అప్పుడు నాకు లాభం కలిగేట్లుగా ఆయనే ఏదో చేస్తాడు.

ఆయనకు పచ్చి వెలక్కాయ నోట్లో పడినట్లు అయ్యింది. కాల్లో ముల్లుగుచ్చుకున్నట్లు అయింది. కూర్చున్న చోట మంట పెట్టినట్లు అయ్యింది.

"ఈ విషయం గురించి రేపు మాట్లాడదాం...." అంటూ లేచిపోయాడు అక్కణ్ణుంచి.

ఆ మర్నాడు ఆ విషయం ఆయనే కదిపారు.

"చూడు ప్రద్యుమ్నా! నేను పూర్తిగా మరిచిపోయిన ఒక విషయాన్ని నాకు గుర్తుచేసి చాలా మంచి చేశావు. నేను చనిపోయినపుడు నన్ను బ్రతికించే ఓ

వ్యక్తి కావాలి. ఆ వ్యక్తివి నువ్వే అవుతావు. ఆ తర్వాత నీవల్ల నా వ్యాపారం దెబ్బతిని నేను చెడిపోకుండాను, నన్ను బ్రతికించే శ్రమ తీసుకున్నందుకు నువ్వు లాభపడేట్లుగా మూ-ఒకలా చేద్దాం.

"నేను నీకు ఒక కోటి రూపాయలు ఇస్తాను. అది నువ్వు నన్ను బ్రతికించేందుకు నేను ఇచ్చే ఫీజు అనుకో. ఈ విద్యని నువ్వు కేవలం నీ ఫ్యామిలీ మెంబర్లు పోయినప్పుడు మాత్రమే ఉపయోగించుకోవాలి. బయటవాళ్ళకి ఉపయోగించనని నువ్వు ఒక నోటు రాసివ్వాలి.

"అలా అయితే నీకు విద్య నేర్పుతాను. ఆలోచించుకో." అన్నారు.

"ఫ్యామిలీ మెంబర్సు అంటే" అన్నాను.

"ఈ విషయంలో ప్రభుత్వంవారి L.T.C. రూల్సుఅనుసరిద్దాం. నీభార్య, పిల్లలు, ఆధారపడిన తల్లిదండ్రులు, పెళ్ళికాని చెల్లెళ్ళు, ఉద్యోగంలేని తమ్ముళ్ళు .... నీ ఫ్యామిలీ మెంబర్సు. వీళ్ళు కాక ఇంకెవ్వరు పోయినా, బ్రతికించుకోవాలనుకుంటే నా దగ్గరకే రావాలి. బయటివాళ్ళతో ఈ వ్యాపారం చెయ్యకూడదని ముందే చెప్పాను. ఈ నిబంధనల మేరకు ఒక పత్రం రాసి సంతకంచేసి ఇవ్వు. ఆ తర్వాత విద్య నేర్పుతాను. నేను చనిపోయినపుడు మాత్రం ఇంకేం ఆలోచించకుండా వెంటనే నన్ను బ్రతికించాలి..." ఆయన గొంతు స్థిరంగా వుంది.

ఆలోచించాను. బేరం లాభసాటిగానే వుంది. వెంటనే ఒప్పుకుని పత్రం రాసి ఇచ్చాను. రెండు రోజుల్లో ఆ విద్య నేర్చుకున్నాను. కోటి రూపాయలు స్వంతం చేసుకున్నాను.

ఇప్పుడు నా లివింగ్ స్టాండర్డు పెరిగిపోయింది. నాలుగు అంతస్థుల స్వంత భవనం తయారుచేసుకున్నాను. అంబాసిడర్ కారు కొన్నాను. ఇంట్లో అంతా ఇంపోర్టెడ్ వస్తువులు. మా పెళ్ళాను వేవర్ల పట్టుచీరలు తప్ప కట్టదు. ఒకసారి కట్టిన చీర మళ్ళీ కట్టవద్దని చెప్పాను. మా పిల్లలు ఇద్దరూ ఇదివరకు రిక్షాల్లో స్కూలుకి వెళ్ళేవారు. ఇప్పుడు కార్లో వెళుతున్నారు.

నాకు ఈ విద్య నేర్పినప్పట్నుంచీ దాన్ని ప్రాక్టికల్‌గా చూడాలని కోరికగా వుంది. కానీ అది తీరే దారి కనిపించటంలేదు. నేను బ్రతికించగల్గిన వారి లిస్టులో వాళ్ళు ఎవ్వరూ చావటం లేదు. బయటి వాళ్ళను బ్రతికించలేను.

ఒకరోజు కోర్టుయార్డులో నేను వుండగా మూడవ అంతస్తు కిటికీలోంచి మా బాబు నన్ను చూసి,

"డాడీ! ఎక్కడైనా వెళ్తున్నారా?" అన్నాడు.

"అవును. ఏం?"

"నన్నూ తీసుకువెళ్లండి. సరదాగా వస్తాను ." అన్నాడు.

అప్పుడే ఆలోచన వచ్చింది.

"అక్కడ్నుంచి క్రిందకు దూకెయ్యి, వెళ్లిపోదాం....అన్నాను.

"పడిపోనూ!" అన్నాడు భయంగా అయిదేళ్ల వెధవ.

"ఏంకాదు .." అన్నాను. నేను అన్నదే ఆలస్యంగా క్రిందకు దూకేశాడు, తల చితికిపోయింది. వెంటనే చచ్చిపోయాడు.

నేను వాడిమీద నా విద్య ప్రదర్శించు తుండగా సువర్చల లోపల్నుంచి వచ్చింది. బాబు బ్రతికాడు.

"ఎలా పడిపోయాడు!" ఆత్రంగా అంది.

జరిగింది చెప్పాను.

నన్నో పురుగుని చూసినట్లు చూసింది, ఆ చూపుల్లో విపరీతమైన ఛీత్కారం వుంది.

"ఛీ! మీరు మనుషులు కారు...." అంది కోపంగా.

"ఏం?" అన్నాను.

"ఏ తండ్రీ తన కొడుకు చావును చూడాల కోరుకోడు..."

"నేను వాడిని బ్రతికించ గలను కనుక అలా చేశాను...." అన్నాను.

"అయినా సరే! డబ్బు సంపాదించారు. సంతోషించాను. కానీ ఈరోజు మానవత్వపు చివరి మెట్టుమీద వున్న మిమ్మల్ని చూసి విచారిస్తున్నాను. మీ మనసు రాయి అయిపోయింది. అందుకే కొడుకు చావుని..."

"నోర్ముయ్! ఏవో పెద్ద పెద్ద డైలాగులు కొడుతున్నావు. నేనేం నీచుడ్ని కాను. నాలో మానవత్వం చావనూ లేదు."

"మీతో వాదించడం నా బుద్ధి తక్కువ .." అంటూ బాబును తీసుకుని లోపలకు వెళ్లిపోయింది.

సువర్చల ఇంత అన్యాయంగా ఎలా మాట్లాడింది. ఇదివరకు నాతో ఎంత అన్యోన్యంగా వుండేది! ఈ మధ్య ఎలాగైనా ఆమెకు చిర్రుబుర్రులు ఎక్కువ అయ్యాయి.

ఆలోచిస్తూ కూర్చుండిపోయాను. ఇంతలో స్వాములవారి ఇంటి నౌకరు పరుగున వచ్చాడు.

"అయ్యా! బాబుగారు మిమ్మల్ని వెంటనే పిల్చుకు రమ్మన్నారు. పిట్ట గోడ ఎక్కి నిమ్మకాయలు కోస్తూ ఫెన్సింగువైరు చుట్టమీద పడ్డారు. వళ్లంతా గాయం అయింది. చర్మం అంతా చీరుకుపోయింది. చాలా ఆయాసపడు తున్నారు...." ఆత్రంగా అన్నాడు.

అతన్ని కార్లో ఎక్కించుకుని స్వాములవారి ఇల్లు చేరాను.

ఆయన అవసోపాలు పడుతున్నారు. శ్వాసకూడా సరిగ్గా ఆడటంలేదు.

"ఎలా జరిగింది ఇది....?" అన్నాను.

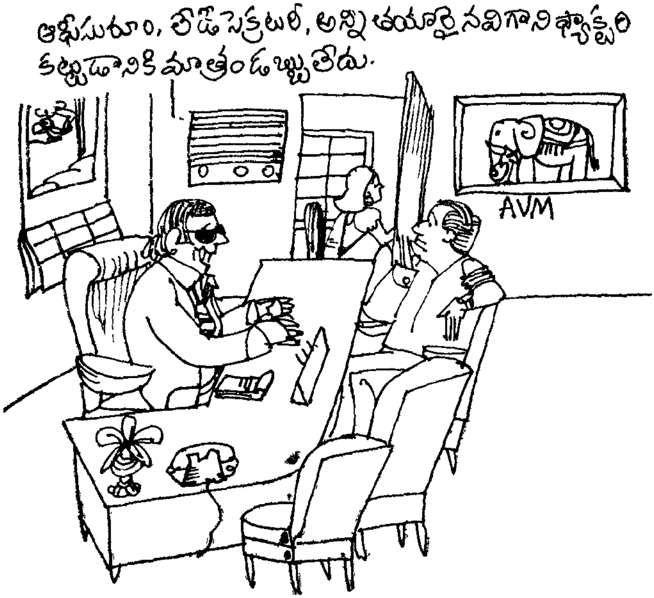

"ఆ వివరాలు మళ్లీ బ్రతికాక.... చెప్తాను.... గుండెలదగ్గర.... చర్మం .... చీల్చుకుపోయింది.... ఆయాసం కూడా.... చచ్చిపోవడం ఖాయం...." అన్నారు ఆయాసంతో.

"భయపడకండి.... నేను వచ్చే కానుగా!.... డాక్టర్ని పిలవనా!" అన్నాను.

అదెందుకు, దండుగ... పని. నువ్వున్నావు.... చాలు...."

ఇంకో అరగంటయినా ఆయన చావలేదు. ఆయాసపడుతున్నారు తప్ప "నేను హాల్లో వుంటాను. ఆయన చనిపోయాక వచ్చిచెప్పు...." అని హాల్లోకి వచ్చి సిగరెట్ కాల్చుకోసాగాను.

సిగరెట్ పూర్తికాగానే, ఆయన చనిపోయాడంటూ కబురు.

వెంటనే లేవకుండా మరో సిగరెట్ వెల్గించి ఆలోచనలో పడ్డాను.

పోయినవాడు ఎలాగూ పోయేడు. ఆయన్ని బ్రతికించడం మానేస్తే ఏమవుతుంది? నా వ్యాపారానికి పోటీ ఉండదు. నేను ఆ తర్వాత ఆయన స్థానం ఆక్రమించవచ్చు. అలాగే చెయ్యనా?

కానీ.... ఒప్పందం ప్రకారం అది తప్పు. ఆయన్ని బ్రతికించాలి. ఆయన్ని బ్రతికించడం మానేస్తే దెయ్యం అయి పీక్కుతింటాడా? ఆలోచనలు ఎటూ తెగటంలేదు.

"బాబూ...." అయ్యగార్ని బ్రతికిం

చెయ్యండి...." అన్నాడు ఇంటి నౌకరు.

మా ఇద్దరి మధ్యా ఒప్పందం వాడికి తెలుసు.

"నోర్మూసుకుని అవతలకి పో..." కేకలేశాను.

"బాబూ...." ఏదో అనబోయాడు.

తీక్షణంగా చూశాను. మరి మాట్లాడక వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రాత్రంతా ఇలాంటి ఆలోచనలతోనే గడిపాను.

మనిషిలో స్వార్థచింతన సహజం. అందుకే ఈ ఆలోచనలు నన్ను ఇంతగా పీడిస్తున్నాయి. పూర్తిగా కాక కొంత అన్యాయం ఆయనకు చేద్దామనిపించింది.

ఆయన్ని బ్రతికించుతాను. ఒంటరిగా నేను ఆయనకు రాసిచ్చిన పత్రం చేజిక్కించుకుని నాశనంచేస్తాను. దాంతో ఆయన మాటలకు లోబడవల్సిన అవసరం వుండదు. ఆయనకు పోటీగా నేనూ వ్యాపారం ఆరంభిస్తాను.

అప్పటికే తెల్లగయ్యింది. ఆ ఇల్లంతా నాకు చిరపరిచితమే. నా పత్రం ఆయన బీరువాలో దాచాడు. ఆ తాళాలు ఎక్కడ వుంటాయో తెలుసు నాకు. లేచి వెళ్ళి ఆ కాగితం సంపాదించి ఒక్క అగ్గిపుల్లతో దాన్ని మసిచేశాను.

తలంతా దిమ్ముగా వుంది. నౌకరుని పిల్చి ఒక కాఫీ చేసి ఇమ్మన్నాను. వాడు పాట మళ్ళీ మొదలుపెట్టాడు.

"అయ్యగార్ని బ్రతికించరూ?..."

"కాఫీ తాగి ఆ పని చేస్తాను. పోరా! ..." అని కసిరాను.

సూర్యోదయం అవుతుండగా స్వాములవారు లేచి కూర్చున్నారు. కొంచెం నీరసంగా వున్నారు.

"ప్రద్యుమ్నా! ఈ వేళంతా నేను రెస్టు తీసుకుంటాను. ఏవైనా కేసులు వచ్చినా ఒప్పుకోకు. సాయంత్రం ఒకసారి రా!...." అన్నారు. ఆయనతో ఇప్పుడే దెబ్బలాడటం ఎందుకని సరేనంటూ వచ్చేశాను.

ఇంటికొచ్చి స్నానంచేసి పడుకున్నాను. రోజంతా ఇంట్లోనే వున్నాను. సాయంత్రం స్వాములవారి దగ్గరకు బయలుదేరడానికి సిద్ధం అయ్యాను.

ఇంతలో మా బాబు వచ్చి —

"నాన్నా! నువ్వు పోయావు. అన్నాడు.

"నేను పోవడం ఏమిట్రా?" అన్నాను కోటు తొడుక్కుంటూ.

"హాల్లో నేనూ, అక్కా బంతి ఆట ఆడుతున్నాం. బంతివెళ్ళి నీ ఫొటోకి తగిలి అది క్రిందపడి ముక్కలయ్యింది .." అన్నాడు.

కోపంగా సువర్చలని పిలిచాను.

"బయట ఆడుకోకుండా హాల్లో ఈ బంతి ఆట ఏమిటి? ఆ గాజుముక్కలు ఏరించి ఫొటో సరిగ్గా పెట్టు." అని

బైటకి నడుస్తూ వెధవపని చేసినందుకు బాబును ఒక్కటి కొట్టాను.

నేను వెళ్ళేసరికి స్వాములవారు సోఫాలో కూర్చుని చాకుతో ఏపిల్‌పళ్లు కోస్తున్నారు. నేను ఎదురుగా కూర్చున్నాను. పళ్లముక్కలు పోసిన పళ్లెం నా ముందుకు జరిపారు. నేను రెండు తీసుకున్నాను.

ఆయన ఒక ముక్క నమిలి —

"నాలో పరివర్తన వచ్చిందోయ్ " అన్నారు.

అర్థంకానట్లు చూశాను.

"అదేనోయ్! నాలో మార్పువచ్చింది. చనిపోయినవాళ్లని బ్రతికించే ఈ వ్యాపారం ఇంక చెయ్యకూడదు అనుకుంటున్నాను..." అన్నారు.

పక్కలో బాంబు పేలినట్లు అదిరిపడ్డాను.

"మన సంపాదన ఆగిపోదూ ?" అడిగేను.

"ఇంతవరకు సంపాదించింది చాలు. దీంతో నా ఒంటరి జీవితం ఎలాగూ గడిచిపోతుంది. ఈ సారి మృత్యువు వస్తే ఇంక మళ్లీ నన్ను బ్రతికించమని అనను."

"ఎందుకిలా చేయాలన్పించింది ?" అడిగేను.

"నిన్న నేను పోయినప్పుడు నువ్వు నన్ను బ్రతికించడంలో ఆలస్యం చేసిన కారణంగా నేను యముడిని కల్సుకోవలసి వచ్చింది. ఆయనతో సంభాషించిన తర్వాత నాలో ఈ మార్పు వచ్చింది..."

"అందువల్ల మనం నష్టపోతాం..."

"ఫర్వాలేదు. ఒక ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పు. 50 మంది కూర్చోవల్సిన బస్సులో 500 మంది కూర్చుంటే ఏమవుతుంది ?"

"బస్సు కూలి చస్తుంది పైగా ఎవ్వరికీ సుఖం వుండదు ..."

"ఇప్పుడు మన వ్యాపారంవల్ల ఈ ప్రపంచం కూడా అలాగే అవుతుంది. మామూలుగానే మన దేశంలో జనాభా సమస్య అతి తీవ్రంగా వుంది. దానికి తోడు మనం చచ్చిన వాళ్లందర్నీ బ్రతికిస్తూపోతే ఆ సమస్య మరింత పెరుగుతుంది. బీదరికం నిరుద్యోగం, ఆహార సమస్య, ఇళ్ల సమస్య మరింత పెరుగుతాయి. వైద్యశాస్త్రంలో వచ్చిన అభివృద్ధివల్ల మరణాల సంఖ్య మామూలుగా తగ్గిపోయింది. మనం ఒకరకంగా దేశానికి అన్యాయం చేస్తున్నామేమో! ...." ఆలోచిస్తూ అన్నారు.

"గోంగూరపచ్చడి కాదూ! అవన్నీ ఆలోచిస్తే మన పని సున్నా. మనం గొప్పవాళ్లనే బ్రతికిస్తున్నాం కానీ దరిద్రులని కాదు. అందువల్ల మీరు చెప్పిన సమస్యలు రావేమో" అన్నాను.

"అలా అనకు. బ్రతికేది గొప్పవాళ్ళే అయినా వాళ్ల అన్యాయాలకు బలి అయ్యే బీదవాళ్ల జీవితం మరికొన్నాళ్ళు

అలాగే వుండిపోతుంది. డబ్బుకోసం లెక్కచెయ్యక చాలామంది మధ్యతరగతివాళ్ళు కూడా మన దగ్గరకు రావడం, మనం బ్రతికించడం జరిగింది. ఎవడు బ్రతికినా దేశజనాభా పెరగడం జరుగుతోంది కదా! మనం బ్రతికించిన గొప్పవాళ్లందరూ ఇంచుమించు పేదల జీవితాలతో ఆడుకుంటున్నవాళ్ళే. పేదల పొట్టలు కొడుతున్నవాళ్లే. మనవల్ల పేదల బ్రతుకులలో చీకటి ఎన్నటికీ దూరంఅయ్యే అవకాశం లేదన్నమాట పైగా మనం చేస్తున్న ప్రకృతి విరుద్ధమైన పనివల్ల శ్రాద్ధకర్మలుచేసే పురోహితులకు కాటికాపరులకు, కట్టెలఅడితీ వాళ్ళకీ నష్టం కల్గుతోంది. నాకు ఎందుకో మనసు విరిగిపోయింది, ఇంక ఈ వ్యాపారం చెయ్యను. నువ్వు కూడా ఆలోచించు. నీ కుటుంబ సభ్యుల్ని బ్రతికించినంత మాత్రాన పెద్ద సమస్యలు రావు కనుక నిన్ను అడ్డగించను." అన్నారు.

ఆయన మరో ఏపిల్‌పండు ముక్కలు చెయ్యసాగాడు కత్తితో.

"మీ వ్యవహారం నాకు నచ్చలేదు. ఆ వ్యాపారం కొనసాగించడం ఇష్టం లేకపోతే మానెయ్యండి, నాకు నష్టంలేదు. కానీ ఒక విషయం, మీరు పోయినప్పుడు నేను మీకు రాసిచ్చిన పత్రం తీసుకుని కాల్చేశాను. కనుక మీరు నన్ను ఏం చెయ్యలేరు. కనుక ఈ నేను వ్యాపారం సాగిస్తున్నాను. నాకు మీపోటీ కూడా వుండదు కనుక నాకు అది మరింత హాయి " అన్నాను

"ప్రద్యుమ్నా! " ఆయన గర్జించేరు

నేను బెదరలేదు. చిన్నగా నవ్వాను.

"నువ్వు అన్యాయం చేశావు " అన్నారు.

"ఫర్వాలేదు " అన్నాను నవ్వుతూ.

"అలా చెయ్యడం తప్పు కాదూ? ఆ విషయం నీకు తెలియదూ?" కోపంగా అన్నాడు.

"తప్పు అని తెలిసికూడా చాలామంది చేస్తారు తప్పు. రాత్రిపూట ఒళ్ళు అమ్ముకునే అమ్మాయికి వ్యభిచారం తప్పని తెలియదా? లంచం తీసుకునే లక్ష్మీపతికి ఆ పని కూడదనితెలియదా? కంట్రాక్టరుకు సహాయపడే ఇంజనీరు ఈశ్వరరావుకు అది తప్పు అని తెల్సు. ప్రైవేటుప్రాక్టీసు పెట్టిన ప్రభుత్వ వైద్యుడు విశ్వనాధం తప్పు అని తెలిసే ఆ పని చేస్తున్నాడు " అన్నాను.

"నల్గురు చెడ్డదారిలో నడిచినంత మాత్రాన నువ్వూ నడవాలా?"

"అంతే మరి! "

ఆయన కళ్ళలో కోపం తొంగి చూసింది. దాన్ని కంట్రోలుచేసుకుంటూ-

"ప్రద్యుమ్నా! ఆఖరుసారిగా చెప్తున్నాను. ఈ వ్యాపారం నేను చెయ్యను, నువ్వు చెయ్యకూడదు "

"అలా శాసించే అధికారం మీకు లేదు."

"మూర్ఖుడా! నన్ను అర్థంచేసుకో డబ్బు కాంక్షలో పడి నేను చెప్పిన నిజాలు మర్చిపోకు. నాకు కోపం తెప్పించకు. ఏమైనా సరే, చచ్చినవాళ్లు బ్రతకడం ఇక జరక్కూడదు అందుకు నిన్ను అర్థిస్తున్నాను "

"నా బుర్రనిండా డబ్బే నిండివుంది. మీ నీతివాక్యాలు నా బుర్రకెక్కవు. అనవసరంగా శ్రమపడకండి. ముసలితనం మీదపడి మీ బుర్ర చెడినట్లుంది మీరు మరి మాట్లాడక కూర్చోండి. మీ స్థానం నేను ఆక్రమిస్తాను " అన్నాను

"నిన్ను ఈ డబ్బు వ్యామోహంనుంచి దూరం చెయ్యడానికి నాకు ఒక్కటే మార్గం కన్పిస్తోంది ఇదిగో ఈ కత్తి చూశావా? దీంతో నిన్ను పొడిచి చ పే స్తాను. నీతోనే నీవిద్య అంతమవుతుంది. నేను ఇక ఆ విద్య ప్రదర్శించను కనుక నా కోరిక తీరినట్లే " అంటూ ఏపిల్ పళ్లు కోసిన కత్తి చూపించారు.

నాకు నవ్వు వచ్చింది. ఆయన సీరియస్‌గా అన్న మాటలు కావు అన్పించింది ఆ కత్తికేసి చూశాను పొడుగ్గా, పదునుగా వుంది. దాంతో మనిషిని పొడిస్తే చావడం ఖాయం.

"ఇంక నేను వెళ్తాను మీకు కొంచెం కొంచెంగా మతి చలిస్తున్నట్లు వుంది. ఈ రోజుతో మన ఇద్దరి మధ్యా సంబంధాలు తెగినట్లే " అంటూ లేచాను.

నిర్లక్ష్యంగా ఆయన వైపు చూసి ఒక సిగరెట్ వెల్గించాను.

రెండు అడుగులు వేశాను,

"ఆగు " అన్నారు అక్కడే ఆగి ముఖం వెనక్కి తిప్పి ఎందుకన్నట్లు చూశాను

ఆయన లేచి నావైపు వచ్చారు.

వెంటనే దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా కేక పెట్టాను.

అంత గట్టిగా ఎన్నడూ అరచి వుండను.

అందుకు కారణం ఆయన నా వీపులో గుచ్చిన కత్తే కారణం

ప్రాణాలు అల్లల్లాడిపోతున్నాయి.

వెంటనే తూలి క్రిందపడిపోయాను.

ఇంకో అయిదు నిముషాయి బాధపడి తర్వాత చచ్చిపోయాను.

• • •

మోకాళ్లకి, మోచేతులకి నేల తగిలి నొప్పిపెట్టడంతో మెళకువ వచ్చింది. మంచంమీంచి దొర్లి క్రిందపడ్డానన్న మాట

బెడ్‌రూంలో జీరోబల్బు వెల్గుతూనే వుంది.

ఇంతలో పెద్ద దీపం వెలిగింది.

"ఏమయింది? అంత గట్టిగా కేక వేశారు? హడలి చచ్చాను అదేమిటి దొర్లి పడ్డారా? " సువర్చల ప్రశ్నించింది.

లేచి నిలబడి- "అవును. ఒక పీడకల వచ్చిందిలే.... కాసిని మంచినీళ్లు ఇవ్వు ....." అన్నాను.

మంచంమీద కూర్చున్నాను. పిల్లలిద్దరూ అమాయకంగా నిద్రపోతున్నారు. సువర్చల తెచ్చిన మంచినీళ్లు తాగాను. టైము చూశాను. మూడయ్యింది.

"పడుకోండి. " అంది సువర్చల లైటు తీసేస్తూ.

కానీ నాకు నిద్ర రాలేదు. కళ్ల ముందు మృత్యుంజయస్వాములవారు కన్పడుతున్నారు. తొలికూత విన్నాను కోడిది.

ఆఫీసుకు వెళ్లాను మామూలుగా. రాత్రి నిద్ర చాలక కళ్లు ఎర్రగా వున్నాయి.

"ప్రద్యుమ్నా రాత్రి నిద్రమాని కథ ప్లాటుకోసం ఆలోచించేవా?" అంది గేడు కొలీగ్ కోదండం.

నవ్వి ఊరుకున్నాను.

రాత్రి వచ్చిన కలనే కథగా రాయాలన్పించింది.

సాయంత్రం ఇంటికి వచ్చేక కాఫీ తాగి కథ రాయడం ప్రారంభించేను.

"రాత్రి మీకు ఏం కల వచ్చింది?" అడిగింది సువర్చల.

"దాన్నే కథగా రాసి యువ కథల పోటీకి పంపుతున్నాను. అచ్చయ్యాక చదువు", అంటూ కథ రాసుకో సాగాను.

సాధారణంగా నా కథలు మొదట చదివేది సువర్చల. కానీ ఇందులో వున్న స్పెషాలిటీ కారణంగా ఆమె చదువకుండానే పోస్టు చేశాను. సువర్చల నా ఎదురుగానే కూర్చుని ఏదో బట్టీపడుతోంది.

"ఏమిటి?" అన్నాను.

"మా మహిళామండలి వార్షికోత్సవ సందర్భంగా వేస్తున్న నాటకంలో నాపాత్ర తాలూకు డైలాగు లివి. ఒక డైలాగు చదువుతాను. వినండి " అంది.

చదవమన్నాను.

"మృత్యువుకు మృత్యువు లేదు. అది చిరంజీవిలా ఎల్లకాలం వుంటే సకల ప్రాణులను పీడిస్తుంది. మృత్యువుకు మృతి తెద్దామని ప్రయత్నించినవారు మృత్యుముఖంలోకి వెళ్లడం తథ్యం గానీ మృత్యు వెరుగనిది మృత్యువు.

నిజమే అన్పించింది నాకు.

మళ్లీ కథ రాయడం ఆరంభించాను